

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1769/2024
29.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Ђидић, адвокат из ..., против туженог Акционарско друштво за путеве „Крушевац пут“, са седиштем у Крушевцу, чији је пуномоћник Марија Кнежевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 111/24 од 07.03.2024. године, у седници одржаној 29.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 111/24 од 07.03.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1 166/23 од 22.08.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да на име мање исплаћене зараде за период од 22.01.2015. године до 31.12.2017. године исплати укупан износ од 538.702,55 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе у висини и на начин ближе одређен овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 244.793,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 111/24 од 07.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Крушевцу П1 166/23 од 22.08.2023. године у делу става првог изреке за укупан износ од 9.699,68 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе и то у алинејама: трећој (за март 2015. године) на износ од 526,54 динара, све од 01.05.2017. године, седмој (за јул 2015. године) на износ од 711,80 динара почев од 01.09.2017. године, осмој (за август 2015. године) на износ од 166,07 динара, све од 01.10.2017. године, деветој (за септембар 2015. године) на износ од 830,54 динара, почев од 01.11.2017. године, петнаестој (за март 2016. године) на износ од 15.860,90 динара почев од 01.06.2017. године, шеснаестој (за април 2016. године) на износ од 80,87 динара почев од 01.07.2017. године, седамнаестој (за мај 2016. године)

износ од 279,48 динара почев од 01.07.2017. године, двадесетпетој (јануар 2017. године) на износ од 121,87 динара почев од 01.04.2018. године, двадесетшестој (фебруар 2017. године) на износ од 37,96 динара почев од 01.05.2018. године, двадесетпрвој (јул 2017. године) на износ од 2.064,75 динара од 01.10.2018. године, двадесетдругој (за август 2017. године) на износ од 496,85 динара почев од 01.11.2018. године, тридесетчетвртој (за октобар 2017. године) на износ од 2.660,32 динара почев од 01.03.2019. године, тридесетпетој (новембар 2017. године) на износ од 1.064,37 динара почев од 01.04.2019. године. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Крушевцу П1 166/23 од 22.08.2023. године у преосталом делу става првог изреке, као и у другом ставу изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу новчане износе и законску затезну камату ближе одређене ставом првим изреке ове пресуде исплати према условима из усвојеног и унапред припремљеног плана реорганизације потврђеног правноснажним решењем Привредног суда у Краљеву Рео 1/2022 од 28.04.2022. године. Тачком другом истог става, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на мање исплаћене зараде за период од 22.01.2015. године до 31.12.2017. године исплати укупан износ од 529.002,87 динара са законском затезном каматом која тече од периода ближе означена у тој тачки уговора па до коначне исплате, све у року од 8 дана. Тачком три, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 35.821,23 динара у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против правноснажне другостепене пресуде у преиначујућем делу, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту грађевински радник седме групе са другим степеном стручне спреме. Анексом 1. Уговора о раду од 15.04.2009. године, чланом 2. странке су измениле тачку 14. став 1. Уговора о раду и додале став 2, тако што су уговориле да основна зарада тужиоца чини производ основне зараде за најједноставнији посао при просечном месечном фонду часова од 174 часа и коефицијент посла 1,8, као и да се новчани износ основне зараде за пуно радно време и стандардни учинак утврђује у бруто износу од 33.833,15 динара. Вештачењем од стране вештака економске струке, утврђено је да је у спорном периоду тужени исплаћивао тужиоцу зараду обрачунату у складу са уговором о раду и измењеним анексима и да су исплаћени износи нето месечних зарада тужиоца били виши у односу на прописану нето минималну зараду у Републици Србији. Приликом обрачуна зараде тужиоца, тужени није примењивао цену прописану Посебним колективним уговором за делатност путне привреде („Службени гласник РС“, бр. 3/15), а то је цена у висини минималне цене раде утврђене одлуком Социјално-економског савета основаног за територију Републику Србије, нити је донео одлуку о висини основне зараде за најједноставније посао у утуженом периоду.

Разлика зараде за утужени период износи 581.457,51 динар и тај износ представља разлику између исплаћене зараде према уговору о раду и анекса уговора према коефицијенту посла од 1,8 и цене рада у висини минималне цене рада, утврђене одлуком Социјално-економског савета. Такође је утврђено да је тужени тужиоцу исплатио мању зараду за износ од 9.699,68 динара, а који износ је добијен множењем коефицијента посла који тужилац обавља прописаног Посебним колективним уговором за делатност путне привреде 1,2 и минималне цене рада у складу са законом. Правноснажним решењем Привредног суда у Краљеву Рео 1/2022 од 28.04.2022. године, изреком под 2. потврђено је у свим класама усвајање унапред припремљеног плана реорганизације од 31.12.2021. године са пречишћеним текстом од 16.03.2022. године, а изреком под 3. обустављен је стечајни поступак над стечајним дужником „Крушевац пут“ а.д. Крушевац. Изреком под 6. одлучено да се по доношењу овог решења којим се потврђује унапред припремљен план реорганизације сва потраживања и права поверилаца и других лица и обавезе стечајног дужника одређене усвојеним планом уређује искључиво према условима из усвојеног унапред припремљеног плана реорганизације који је усвојен.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца, налазећи да је исплаћена зарада тужиоцу за спорни период нижа од зараде коју је требало да прими према параметрима предвиђеним Посебним колективним уговором за делатност путне привреде. Закључио је да минимална цена рада по радном часу не може бити нижа од оне коју одређује Социјално-економски савет.

Другостепени суд није прихватио у целости правну аргументацију првостепеног суда. Закључио је да је тужиоцу исплаћивана зарада у складу са уговором о раду, а према параметрима који су били предвиђени у самом уговору. Налази да цена рада по уговору о раду је била предвиђена у нижем нивоу од оне која је била предвиђена у Посебном колективном уговору. Међутим, како се не може вршити комбинација коефицијента и цена из уговора, а да се примењује основица за обрачун зараде из Посебног колективног уговора, па је првостепену пресуду преиначио и делимично одбио тужбени захтев као неоснован. Оценио је да је за спорни период у потврђујућем делу пресуде, а што произлази из налаза вештака, тужиоцу исплаћен мањи износ за назначене месеце од оног који је требао да му буде исплаћен по основу зараде за спорни период, а сходно закљученом уговору о раду.

По оцени Врховног суда, на утврђено чињенично стање другостепени суд је правилно применио материјално право.

Према члану 8. Закона о раду, прописано је да колективни уговор и правилник о раду (у даљем тексту: општи акт) и уговор о раду не могу да садрже одредбе којима се запосленом дају мања права или утврђују неповољнији услови рада од права и услова који су утврђени законом. Према ставу 2. цитираног члана, прописано је да општим актом и уговором о раду могу да се утврде већа права и повољнији услови рада од права и услова утврђених законом, као и друга права која нису утврђена законом, осим ако законом није друкчије одређено. Тужиоцу је вршена исплата сходно одредбама уговора о раду. Тужилац сматра да му није исплаћена одговарајућа зарада јер за основицу није узета основица која је предвиђена Посебним колективним уговором, већ основица која је предвиђена уговором о раду, а која је била у нижем износу од напред назначене основице. Другостепени суд је правилно закључио да се у

оваквом случају не може вршити комбинација параметара из Посебног колективног уговора и уговора о раду, под условом да је тужиоцу за тај период је исплаћивана зарада која је у већем износу од минималне. За цео спорни период тужиоцу је исплаћивана зарада која је већа од минималне. Међутим, како тужиоцу за одређени период (у вези ког периода је другостепени суд потврдио првостепену одлуку, а за укупан износ од 9.699,68 динара), тужиоцу зарада није обрачунавана у складу са одредбама Уговора о раду, тј. тај износ му је мање исплаћен. Стога је правилно поступио када је потврдио првостепену одлуку у том делу, а преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев за преостали део износа који тужилац потражује. Правилно је закључио другостепени суд да одлука у потврђујућем делу подлеже и примени одредби унапред припремљеног плана реорганизације који је усвојен од стране Привредног суда у Краљеву у предмету Рео 1/2022 од 28.04.2022. године.

Наводима из ревизије не доводи се у питање правилност побијане одлуке. Другостепена одлука није у супротности са одредбом члана 60. став 4. Устава РС, нити пак са одредбама чланова 106. и 107. Закона о раду. Тужиоцу је исплаћивана зарада сходно одредбама уговора о раду, а те одредбе уговора о раду које регулишу висину зараде запослених, па и тужиоца, нису у супротности са напред цитираним прописима, нити су у супротности са Посебним колективним уговором за делатност путне привреде. Све одредбе тих прописа морају испуњавати услов да запосленом не може бити одређена зарада мања од минималне, а изведеним доказима је утврђено да исплата није вршена мања од минималне зараде. Комбинација појединих одредби Посебног колективног уговора и појединих одредби уговора о раду је неприхватљива, што је правилно закључено и од стране другостепеног суда.

Правилна је одлука о трошковима поступка.

Сходно изнетом, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Туженом нису признати трошкови за стручни састав одговора на ревизију, а ово из разлога што одговор на ревизију није обавезан.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**